

ת"פ 42214/09/15 - מדינת ישראל נגד ירדן עידית אורן

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42214-09-15 מדינת ישראל נ' אורן
תיק חיצוני: 7624/2013

בפני	כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	ירדן עידית אורן

החלטה

במסגרת הטיעונים לעונש בעניינה של הנאשמת, ביקשה המאשימה להגיש כראיה לענין העונש את הרשעותיה של הנאשמת בבית הדין למשמעת של לשכת עורכי הדין.

ב"כ הנאשמת התנגדה לכך ומכאן הבקשה שלפני.

בבקשתה טענה המאשימה כי על פי סעיף 187 לחוק סדר הדין הפלילי על המאשימה להביא לענין עונשו של נאשם את הרשעותיו הקודמות ובכלל זה בבתי המשפט ובבתי דין וכן היא רשאית להביא לענין עונשו, אף ראיות אחרות.

לטעמה של המאשימה, אף בית הדין למשמעת של עורכי הדין נכלל בהגדרת "בית דין" הנזכר בסעיף זה ועל כל פנים, ניתן להביא את ההרשעות הקודמות כאמור, במסגרת "ראיות אחרות" לענין העונש.

המאשימה סבורה כי הביטוי "ראיות אחרות" הוא רחב וניתן להביא במסגרתו כל ראיה שיש בה כדי להשפיע על עונשו של הנאשם.

בהסתמכה על ספרו של כב' המלומד קדמי - "על סדר הדין הפליליים" (חלק ג' עמ' 161), ציינה המאשימה כי הנה ניתן להביא ראיות על אופיו "המושחת" של הנאשם, על הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו ועוד ועוד, ומכאן שניתן אף להביא את הרשעותיו הקודמות בבית דין למשמעת, שיש בהן בכדי להשפיע על עונשו.

המאשימה אף הביאה בפני בית המשפט מקרים קודמים בהם היתה הסתמכות על הרשעות מעין אלה בבית הדין למשמעת של עורכי הדין, בשלב הטיעונים לעונש.

המאשימה הוסיפה והדגישה כי במקרה דנן יש חשיבות להגשתן ולהצגתן של הרשעות אלה שכן הנאשמת הורשעה במעשים של גניבה בידי מורשה, במהלך התנהלותה כעורכת דין, ועל כן יש ללמוד על אופן התנהלותה כעורכת דין גם במקרים קודמים וכן לבחון האם מדובר בהתנהלות חוזרת, בקבלת אחריות, הבעת חרטה וכיו"ב.

המאשימה ציינה כי אינה עומדת בהכרח על הגשת הקובלנות עצמן שהוגשו ללשכת עורכי הדין, אלא על הרשעותיה של הנאשמת, אולם תבקש להגיש גם את הקובלנות מקום שההרשעות הן לקוניות ומפנות אל הקובלנה ולא ניתן ללמוד מהן עצמן על נסיבות המקרה.

ובאשר לטענה אפשרית כי אין הרשעות אלה בבית הדין המשמעותי עומדות ברף הראייתי הנדרש להרשעות בפלילים, ציינה המאשימה כי מדובר בהגשת ראיות לעונש ואין כל דרישה כזאת באשר לכך.

ב"כ הנאשמת התנגדה מכל וכל להגשתן של ההרשעות בבית הדין המשמעותי.

לטעמה של ב"כ הנאשמת, הרשעה בבית הדין המשמעותי אינה בגדר דיון פלילי ואינה מהווה ראיה ועל כן אינה ניתנת להגשה במסגרת הטיעונים לעונש.

היא הפנתה לסעיף 42א(א) לפקודת הראיות ולפיו ניתן להגיש בהליך אזרחי פסק דין פלילי חלוט וכן לכך שאין הוראה מקבילה בדין הפלילי ומכאן שלא ניתן להגיש פסק דין אזרחי או אחר בהליך הפלילי.

היא הפנתה לספרו של כב' מלומד הקדמי ולפיו פסק דין אינו ראיה בהליך אחר, אלא אם נקבע כך במפורש בחוק ואכן סעיף 42א(א) האמור הוא חריג לכלל זה.

עוד ציינה כי אכן ניתן להגיש הרשעות קודמות של נאשם על פי חוק המרשם הפלילי, אך הרשעות מבית הדין המשמעותי אינן נכללות בו ועל כן לא ניתן להגישן.

טעם נוסף להתנגדותה ציינה ב"כ הנאשמת בכך שעצם ההליך בפני בית הדין המשמעותי של לשכת עורכי הדין הוא שונה לחלוטין מההליך הפלילי ואף בשל כך לא ניתן להגיש הרשעות אלה, לבל יימצא ביהמ"ש מקבל ראיות שאינן רלבנטיות ואינן קבילות בשל סוג ההליך ואופן ניהולו.

סעיף 187 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כך:

"הרשיע בית המשפט את הנאשם, יביא התובע לענין העונש ראיות בדבר הרשעותיו הקודמות של הנאשם ובדבר החלטות בית המשפט ובית דין, לענין ביצוע עבירה על ידו, אף בלא הרשעה, ורשאי הוא גם להביא ראיות אחרות לענין זה".

גם אם נקבל את הקביעה כי בית הדין למשמעת של לשכת עורכי הדין אינו בבחינת בית משפט או בית דין לענין סעיף זה, שכן אינו נמנה עם הגופים המשפטיים הנזכרים לענין המרשם הפלילי וחובתו של התובע להביא לגביהם את הרשעות הקודמות, כנאמר במפורש בהוראת החוק, הרי שיש לבחון את השאלה, האם הרשעות של בית דין זה אינן בבחינת "ראיות אחרות" על פי הסעיף לעיל.

התביעה רשאית להציג בפני בית המשפט ראיות שיש בהן, לטעמה, כדי להשליך על עונשו של הנאשם. אין רשימה סגורה של ראיות מעין אלה, או של נושאים בהם עוסקות ראיות אלה. הכלל הוא כי על הראיה להיות רלבנטית למקרה בו עסקינן וכי עליה להשפיע לענין העונש.

כך ניתן להביא ראיות שיש בהן להשליך על אופיו של הנאשם, על הנזק שנגרם ממעשיו, על ההשפעה שהיתה למעשיו על נפגע העבירה, על נטילת האחריות על ידי הנאשם, או על אי נטילתה באופן מלא או חלקי, על אופן התנהלותו המצביע על אי הפנמת חומרת המעשים, או על אי חרטה וכיו"ב עוד ועוד.

עסקינן בנאשמת שבעת ביצוע המעשים בהם הורשעה שימשה כעורכת דין והמעשים בוצעו במסגרת תפקידה זה.

בנסיבות אלה, יש מקום לבחון את התנהלותה של הנאשמת כעורכת דין לאורך השנים. האם מדובר במעידה חד פעמית וחריגה לאופן התנהלותה דרך כלל או שמא מדובר במעשים חוזרים ונשנים.

האם היתה הנאשמת מעורבת במעשים מעין אלה בעבר, או שמא לאו, וכיו"ב.

לא קיבלתיאת טענתה של ב"F הנאשמת כי לא ניתן להגיש הרשעות אלה של בית הידמןלמשמעת של לשכת עורכי הידן בהעדר הוראת חוק מפורשת לענין זה.

אין ללמוד דבר לענין זה מסעיף 42א(א) לפקודת הראיות. כל שסעיף זה מורה הוא על דרך הבאת פסק דין פלילי חלוט בהליך אזרחי וכן את המשקל הראייתי שיש ליתן לפסק הדין ולקביעות העובדתיות שנקבעו בו.

אין הנדון דומה לראיה.

בענייננו מבקשים להביא ראיות לענין העונש ולא קביעות עובדתיות מהליך אחר, אותן רוצים לאמץ אף להליך זה.

על כן, גם לא מצאתי ללמוד מכך שההליך המתנהל בבית הדין למשמעת של לשכת עורכי הדין מתנהל בדרך אחרת מההליך הפלילי.

אני סבורה כי במסגרת "ראיות אחרות" הנזכרות בסעיף 187 לחוק סדר הדין הפלילי ניתן להביא אף הרשעות

של בית הדין למשמעת של לשכת עורכי הדין ועל כן מאפשרת לתביעה לעשות כן, בעניינה של הנאשמת.

ההחלטה תועבר אל ב"כ הצדדים.

ניתנה היום, א' אייר תשע"ח, 16 אפריל 2018, בהעדר
הצדדים.